

Речта ми, санкимъ, е за нашия воевода.
Осанка, погледъ, ходъ и гордъ юнашки видъ,
Въ Еллада да е билъ — същински Леонидъ!
Не знамъ дали е билъ и той, кат' наший, сприха,
41 Не споменува туй Плутархосъ. Камъ да биха
И другите така, не падвахме назадъ
Отъ Еллините ний; а наший Каменградъ
Би гръмналъ по света, съ глава би всички свили:
На нови времена и нови Термопили!...
Да, примеръ ще е той презъ бъдащите дни
За юношите, па и не за тяхъ едни —
За всички! Житие азъ вече съмъ скроилъ,
По тънко всичко съмъ прѣсметналъ, наредилъ,
Но, то се знае, все ще трябва да се чака, —
45 Когато се развий въвъ Каменградъ байрака,
Тогавъ белкимъ редъ ще дойде и за край
На житието... Да, а трябва да се знай
Какво е мислено, говорено, кроено
И вършено; това на книга наредено,
Написано, — светътъ история зове!
Отъ нея всичките велики умове
Сж черпали примеръ и твърдата си воля
Калили, както днесъ, тъй също и отколя.
Да, тъй е то. А ей да ви разправа азъ
46 Такъвъ единъ примеръ, що на'дали отъ вазъ
Го някой знае."

Тукъ той другите озърна,
Опъна дваждъ емфе и думата завърна
Отново: „Лани се събрали на съветъ
Въвъ Гюргевъ, тамошний потаенъ комитетъ —